

عصر قیمومیت‌های مستعمراتی

۲۹ خرداد ۱۴۰۲ ساعت ۱۵:۰۴

در عصر قیمومیت‌های مستعمراتی کشورهای مادر ملزم به تعیین تاریخ پایان دوره قیمومیت خود بودند. استقلال سرزمین‌های مستعمره دیگر نه یک احتمال صرف که تابع شرایط گوناگون باشد، بلکه امری قطعی بود.

قیمومیت شکل دیگری از استعمار بود که توسط برخی از استعمارگران اعمال شد. این نوع از استعمارگری نیز تفاوت چندانی با شکل سنتی خود نداشت، با این حال در قیمومیت، استعمارگران الزاماتی را پذیرفتند که یکی از این الزامات، تعیین تاریخ خروج از مستعمرات بود.

«تا حدی بدین سبب که سازمان ملل در آغاز کاملاً تحت سلطه قدرت‌های بزرگ بود، استعمارگری با تشکیل این فدراسیون بزرگ ملل بی‌درنگ پایان نیافت. اکثر رهبران جهان متوجه بودند که پایان استعمارگری به سبک قدیم گریزناپذیر است. با این حال، قدرت‌های بزرگ احساس می‌کردند واگذاری بی‌درنگ استقلال به مستعمراتشان هم به حال مستعمرات و هم برای کشورهای مادر زیان‌آور خواهد بود. دیدگاه عمومی این بود که یک دوره گذار لازم است تا مردمان وابسته برای حکومت مستقل آماده شوند. به این دلیل بود که سازمان ملل نظام قیمومیت جدیدی ابداع کرد که جایگزین نظام قدیم قیمومیت یا سرپرستی جامعه ملل می‌شد. یک تفاوت عمده بین این دو نظام تعیین جدول‌های زمانی بود. در نظام قدیم هیچ تاریخی برای واگذاری استقلال معین نشده بود، بدین معنا که کشورهای مادر به لحاظ حقوقی حق داشتند به اداره سرزمین‌های تحت قیمومیت خود به طور نامحدود ادامه دهند. اما در نظام جدید، کشورهای مادر ملزم به تعیین تاریخ پایان دوره قیمومیت خود بودند. استقلال سرزمین‌های مستعمره دیگر نه یک احتمال صرف که تابع شرایط گوناگون باشد، بلکه امری قطعی بود. در واقع، منشور سازمان ملل متحد، که کشورهای عضو در ۲۶ ژوئن ۱۹۴۵ آن را امضا کرده بودند، روشن می‌ساخت که بهروزی مردم مستعمرات، از جمله استقلال نهایی آن‌ها، مسئولیت اعضای سازمان ملل است.»

منبع: دان ناردو، عصر استعمارگری، ترجمه مهدی حقیقت‌خواه، تهران، نشر ققنوس، ۱۳۸۶، صص ۲۱۳-۲۱۴

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/49241/عصر-قیمومیت-عصر>